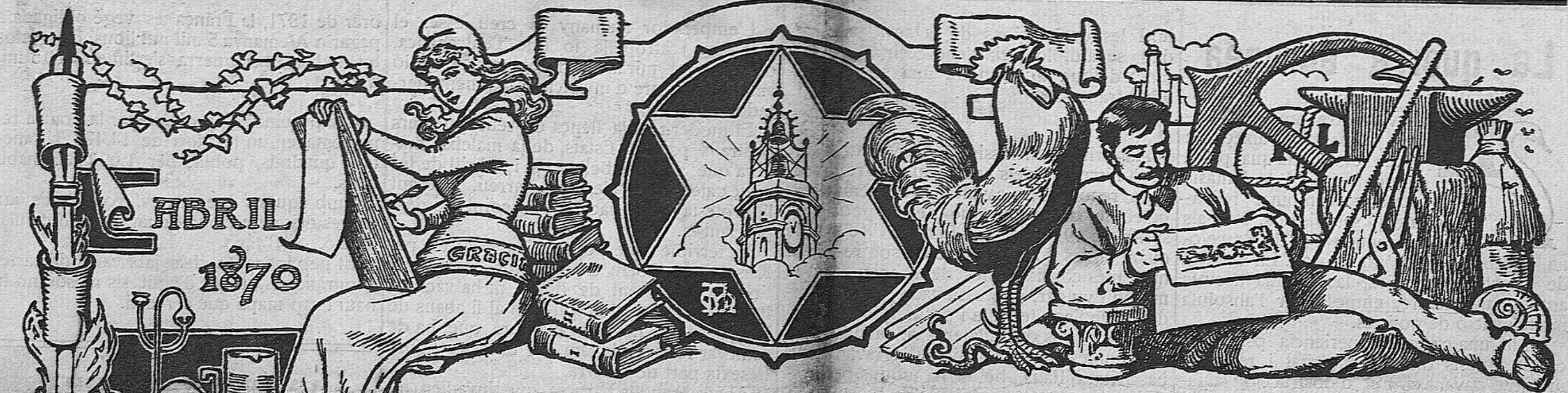

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Els espectres pacifistes

—Si encara hi sou a temps, atureu-vos!

LA GEOGRAFIA POLITICA AL ALCANÇ DE TOTES LES INTEL'LIGENCIES

La guerra, comensada, com vàrem explicar en el passat número, entre Austria-Hungria i Serbia, s'ha complicat en la forma per tothom prevista.

Ja tenim formats els dos grans blocs bel·ligerants. A l'una part, la triple *entente*; a l'altra la triple aliança. Cert que Itàlia, que, com sab tothom, figura en aquesta, s'ha declarat neutral; però... deixem que les cireres s'enredin i els canons parlin, i ja veurem, dintre d'un parell de mesos, d'aquesta neutralitat que'n queda.

Estem en plena canícula astronòmica i guerrera. L'Europa bull. Els aconeximents més que aconeximents, cops de teatre, se succeeixen amb espantosa rapidesa. I com que les dimensions del nostre periòdic no ens permeten fer de tots ells una crònica detallada, anem a exposar clara i concisament, per ordre cronològic, els principals, comensant pels que ja vàrem anotar l'altra setmana i que indubtablement deuen ésser considerats com a preliminars de la tragedia.

28 de juny.—L'hereu de la corona d'Austria-Hungria i la seva esposa són assassinats a Sarajevo.

23 juliol.—Austria elegant, que'l crim s'ha preparat a Serbia, envia a aquesta nació una *nota* que no és més que un *ultimatum*.

28.—No havent-li contestat satisfactoriament, Austria declara la guerra a Serbia.

29.—Els canoners austriacs del Danubi bombardejen Belgrado.

—Russia, resolta a ajudar a Serbia, mobilitza el seu exèrcit.

31.—Alemanya, en vista d'això, mobilitza també el seu.

1.er d'agost.—Alemanya declara la guerra a Russia.

—Els alemanys invadeixen el ducat de Luxemburg.

—A les quatre de la tarda d'aquest dia el Govern francès decreta la mobilització general de les seves reserves.

—Els austriacs tornen a bombardejar Belgrado.

3.—El general Joffre, generalíssim de l'exèrcit francès, surt de París per anar a la frontera de l'Est.

—Anglaterra declara que si els alemanys arriben a atacar la França pel nord o violen la neutralitat de Bèlgica, intervirà a favor d'aquestes dugues nacions.

—Itàlia fa saber a les potències que's mantindrà neutral.

4.—El baró de Schoen, embaixador de Alemanya, entrega al Govern francès la declaració de guerra i surt immediatament de París.

5.—Austria-Hungria declara la guerra a França.

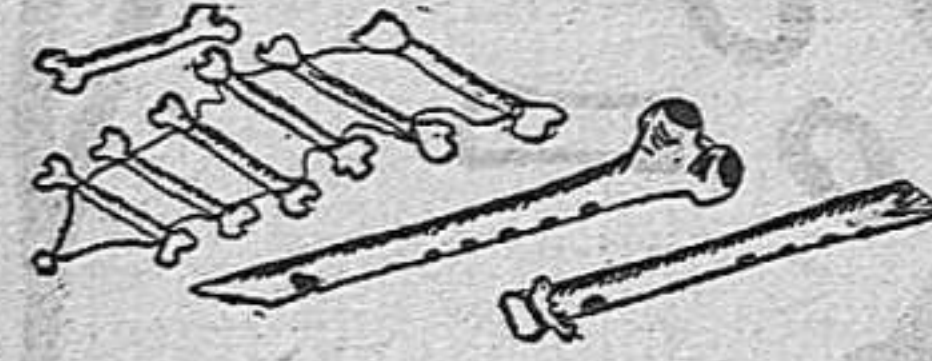
—Els alemanys, que han entrat a Bèlgica, ataquen Lieja i Namur, amb el visible propòsit d'invadir França per la part del nord.

Les darreres notícies, sense dir en concret cap cosa nova, són d'un pesimismo desconsolador.

Bèlgica se posa en peu de guerra, Suïça mobilitza, Holanda s'arma...

Per la seva part, la prudentíssima Anglaterra, després d'haver completat les dotacions, posa en moviment alguns dels seus formidables barcos...

Allà va la nave...
¿Quièn sabe do va?

LOURDES I ROMA

El Congrés Eucarístic de Lourdes enclou una significació essencial: és una nova degeneració del Pontificat, una degradació de Roma. ¿Per què? Perque consagra solemniament, apertament, oficialment, el catolicisme de miracle organitzat d'hidroteràpia pseudo-rústica, d'estació termal eclesiàstica. Compari's aqueixa culturalitat de bazar amb la severa rudesca del catolicisme mig-ieval, amb l'aristocràtica grandesa del papisme de la Renaixença, amb la propia negror duríssima del catolicisme espanyol clàssic, i se veurà la decadència.

Mai el culte a l'imatge, contra la taxativa i claríssima prohibició de Jehovà (Exodes, xx, 4, 5) era arribat a proporcions tan idòlatríques com avui. Mai l'hiperdulia, o adoració de la Verge, contra el zel purista dels heterodoxes fidels a l'origen, havia alcançat formes tan clares de politeisme, de teisme femení. La llevor pagànica dels llatins, la vaga sobrevivència del culte de les deeses, s'ajunta híbridament a l'herència semítica de Jerusalem.

Lourdes és un paradoxic redupte de l'Església, dins el deslliurat territori de França. Diverses vegades s'ha intentat cloure la gruta, acabar l'exploració; però sempre s'hi ha oposat un interès municipal enorme, el negoci incalculable d'una ciutat, una especie de Montecarlo religiós. ¿Imagíneu la tortura d'un bon ciutadà de Lourdes que fluctués entre la prosperitat material, tangible, de la seva població nadiua, i la consciència de la seva lleialtat d'home? Aquest Dr. Stockmann de l'esperit seria encara més dramàtic que'l que va pintar Enric Ibsen en *Un enemic del Poble!*

Compareu aquestes modernes pelegrinacions, esplèndides mostres de *curanderisme*, amb les llegendaries pelegrinacions a Compostela, amb les *romeries* quasi heroïques, amb les rutes perilloses de Terra Santa, en el gran temps de la fe. El pe'egri, el romeu, eren aleshores la penitència del vell essení, qui clamava en els deserts; eren el Cristià errant, per a oposar-se a la tradició del Jueu fugitiu desde'l Calvari, eren un mena de cavallers vianants, per a desencantar l'ànima propia, com una donzella presonera d'un Drac.

I els esperaven tombes venerables, en aspríssimes visions; i no panorames riallers de riberes pirenenques. Els esperava la tomba del Crist, les tombes de Pere i Pau, la tomba de Jaume, germà del Senyor, i no les vegetacions del Gave, i els encontorns verdíssims de Gavarni.

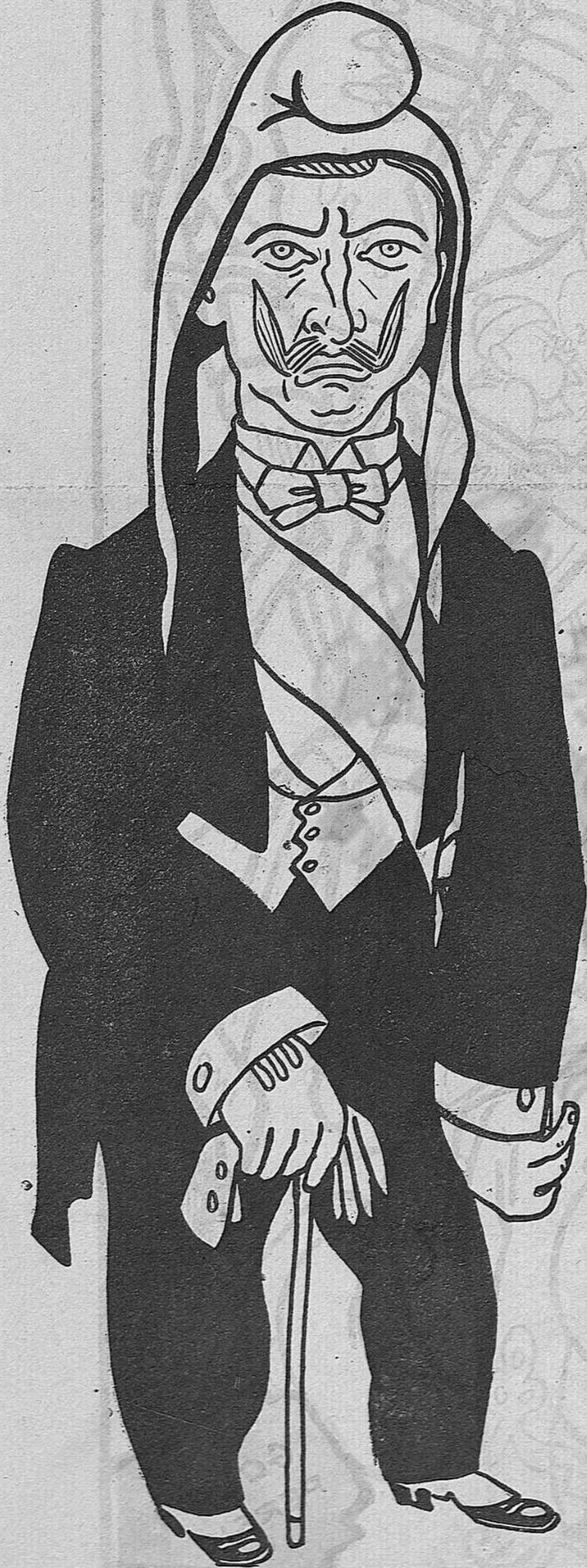
El papisme no havia encara sancionat amb la seva presència cancelleresca la llegenda de Lourdes. Els Cardenals llegats, de tan alta alcurnia històrica, eren reservats per a missions més transcendents en la vida interna del catolicisme.—El cardenal Granito di Belmonte, predicant en l'esplanada de la Gruta, senyalà avui perfectament la significança del Pontificat de Pius X per oposició al romanisme nobiliari d'un Lleó XIII. Pius X és el sacerdot de província, simple i candorós, succeint an el noble de Roma, vagament volterrià, hereu d'una tradició de pomposos escepticismes.

Si tu fosses catòlic, lector amic, ¿veritat que sentiries, davant això, una enyorança del gran temps, una tristesa d'elegeria per la desapareguda bellesa de la teva confessió? Mira aqueixa meravellosa catedral: és ja el temple mort d'una estètica desvirtuada; entra en les seves naus, i repara el contrast entre els murs i les capelles, entre les velles pintures i les noves imatges; entre'l llibre de chor i la paraula que sona avui desde les troncs. ¿Veus aqueixa Madonna de l'escola florentina? Un pintor desconegut va crear-la un dia, no per a oferir-la a l'adbració de les multituds, sinó com a trassumpt de una bellesa arquetípica, com a acte d'ofrena a la Verge llegendaria de Nazareth.—¿Veus aqueixa altre imatge comprada ahir, donatiu d'una gran dama? És la Verge de Lourdes, ja no és la de Nazareth; és l'imatge d'una imatge: ja no és l'imatge d'una idealitat... Entre aqueixes dues obres s'escala tot el catolicisme.

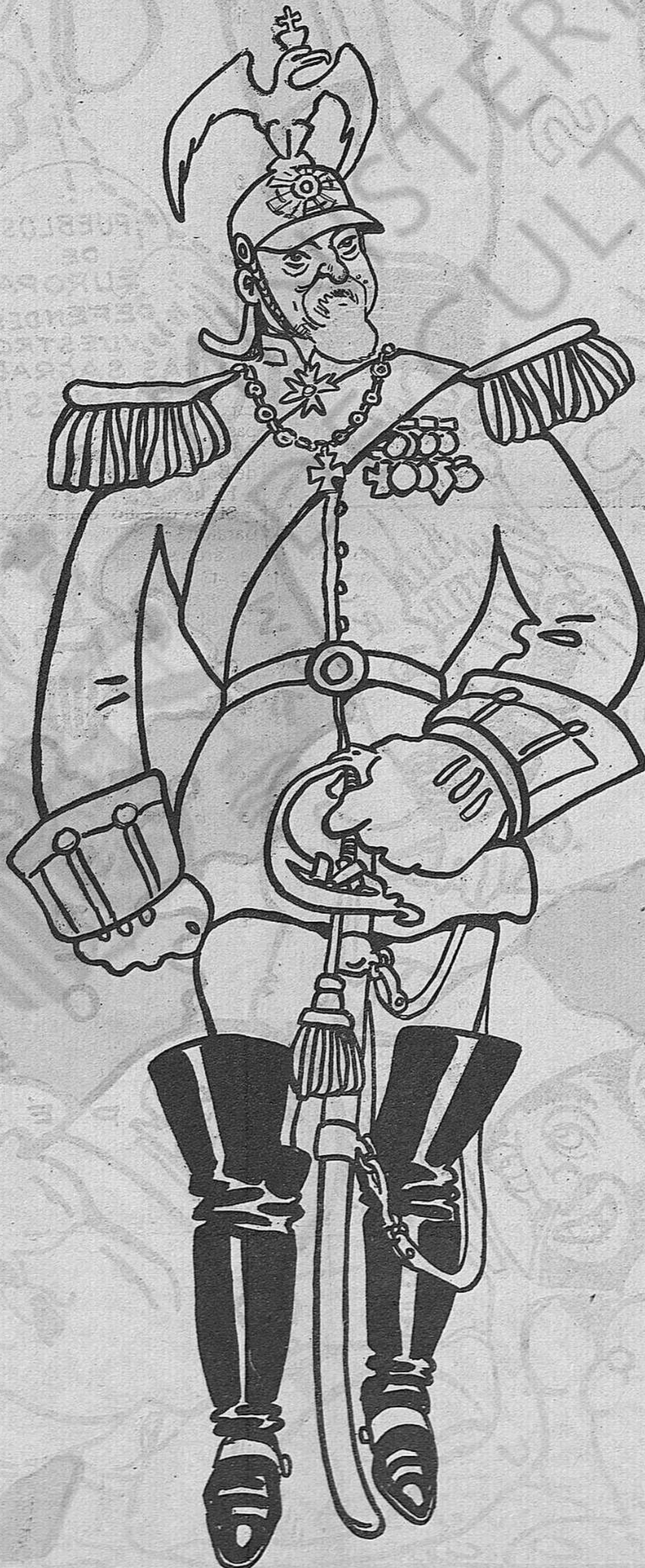
**

Però... és que la tradició de la *fe curativa*

Al final de la lluita... Hi haurà canvi de papers?

Guillem II, president de França

M. Poincaré, emperador d'Alemanya

Records de la guerra franco-prusiana (1870-71)

Un fusellament en el camp de batalla de Mouzon (Gravat de l'època)

ja procedeix dels Evangelis. Així com ara desborden en l'estació de Lourdes els trens blancs carregats de malaltia, en aquella desfilada horrible de podridura i morbositat que's va complaure en descriure el generós Emili Zola, així també un temps al davant del Crist, les gentades acudien atretes per la seva anomenada de saludador més que per la seva fogositat de novell profeta. En l'eterna tragedia humana, els dolors corporals remouen les turbes amb més eficàcia que les pruijes espirituals. Les propies nocions d'ultratomba, la *comedia divina* d'infern i de cel se plasma carnalment, materialment, an els sentits dels creients, com els mateixos déus han hagut d'encarnar-s'hi. Lourdes avui, com ahir Cafarnaum, Bethania, Jerusalem, es el far on tomben, entorn de la llum il·lusoria, els aucells ferits...

Però aqueixa mena de reconeixença pontifical de Lourdes per Roma, aqueix acatament de la ciutat de grandesa a la ciutat de miracle és una nova ruptura del Papat amb els esforços de l'anomenat modernisme, última forma de l'espiritualització simbòlica de la fè, herència llunyana dels gnòstics. Pot dir-se que la batalla se dona avui entre'l catolicisme material i el cristianisme ideal, representatiu emblemàtic. L'Església se decanta, com sempre, envers la matèria i contra la forma. I no deixa d'ésser curiós que aqueixa consagració de materialisme se celebri precisament en una festa d'Eucaristia, ja que l'Eucaristia constitueix, desde la Cena, el més alt simbolisme de la paraula del fundador; la suprema *paràbola*, la veritable *representació* de lo que'n diríem dramàtica cristiana.

GABRIEL ALOMAR

El proletariat i la guerra

Mesos enrera, en aquesta mateixa secció, vam tractar del problema de la guerra i el proletariat. Contra el parer dels qui es feien puerils il·lusions, dels qui creien que l'acció internacional dels obrers faria impossible la guerra, nosaltres vam sostenir que al tractar-

se d'una guerra vital per als Estats, no hi hauria resclosa prou potent per a deturar l'onada bèl·lica. Deiem que l'acció obrera en sentit pacifista sols fóra eficaç quan se tractés d'una guerra merament diplomàtica, que no afectés els greus interessos i els pregonos sentiments dels pobles.

No calia pas ésser profeta per a fer aquestes afirmacions. Calia, no més, fixar-se an els fets europeus. L'impotència absoluta dels treballadors italians per a evitar la declaració de guerra contra la Turquia i l'expedició a la Tripolitania, va demostrar que el proletariat organitzat no tenia encara la força i l'influència que molts li suposaven. El cas d'Italia, emperò, va passar desapercbut per als qui viuen d'il·lusions i fantasies. I això que, com a símptoma, ofería una trascendental importància.

Després de tantes prédiques contra'l patriotisme, després de tantes propagandes de fraternitat i de pau, s'havia cregut que en el cor dels homes i en la psicologia de les multituds s'havia operat un canvi radical. Alguns arribaren a pensar que'l sentiment patriòtic s'havia debilitat considerablement i que ja no fóra cosa fàcil fer seguir els soldats darrera les banderes de guerra i llençar els uns exercits damunt dels altres per a una matança horrible.

Hi ha hagut en això un singular engany. Per un fenomen de suggestió, creia molta gent en la realitat del concepte de fraternitat humana i d'internacionalisme. Mes ara s'ha vist que tot era una ficció. De tant parlar-ne, una bona part d'pinió s'ho havia arribat a creure, i s'ho creien més que ningú, els mateixos que ho predicaven. Els militants socialistes i sindicalistes que proclamaven la oposició irreductible del proletariat a tota guerra, no eren insincers, no enganyaven a les masses. S'enganyaven a sí mateixos. Ells estaven convençuts que l'Internacional obrera era capaç d'impedir la topada dels exercits damunt els camps de batalla.

No: el patriotisme no era un sentiment mort, ni tant sols un sentiment afeblit. Es encara ben viu i potent, amb totes les seves desviacions, amb tots els seus perills, amb totes les seves virtuts, amb tots els seus crims, amb totes les seves grandeses. A l'arribar el moment decisiu, al quedar el territori de la patria sota la menaça imminent de l'invasió estrangera, el patriotisme s'ha manifestat potent per totes les terres d'Europa i ha esclatat en el pit mateix dels militants de l'obrerisme. També els socialistes eren patriotes, encara que gran nombre d'ells havia

cregut de bona fè que no ho eren. El famós Gustau Hervé resulta avui el patriota més exaltat de França, i demana, malgrat la seva miopia i el séus 43 anys, un lloc en el primer regiment que surti cap a la frontera alemanya. El diputat socialista unificat francès Barthe se fa soldat voluntari. L'eminent socialista belga Vandervelde s'encarrega de la cartera de Relacions estrangeres dins el ministeri catòlic de M. de Broqueville al veure invadit el séu país pels alemanys.

Es cert que a França i a Bèlgica els qui defensen la patria defensen alhora la raó, la justícia, la civilització europea i la llibertat humana. Però a Alemanya ja no succeeix així; i no obstant també allí els socialistes se senten patriotes.

A l'escriure aquestes ratlles d'avui, no sostenim doctrines. Ens limitem a fer remarcar fets. L'espantosa lluita actual, que constituirà un dels més grans esdeveniments de l'Historia, oferirà lliçons—tràgiques lliçons!—en tots els ordres. En l'ordre obrer, les lliçons que's deduiràn de la catàstrofe seràn importants i nombroses. Però no és aquesta l'hora de parlar de lliçons, ni de doctrines, ni d'idees. Es l'hora de la força, de les armes, de la destrucció, de la sang, de la mort. El dolor és el senyor del món en aquests dies del segle XX després de Jesucrist.

A. R. i V.

REPICS

AJA, estava escrit!

La traca confeccionada per les potencies ha començat a cremar i a petar amb estrèpit formidable. Lenta i cautelosa, la llengua de foc que'l Danubi ha vist néixer, va caminant, caminant, semblant l'incendi per tot arreu on passa.

Se parla de ramificacions, d'embranchaments, de derivacions d'aquesta traca gegantesca...

Hi ha algun ramal que vingui cap aquí?

Si fos qüestió d'una nuvolada, agafariem el paraigües i estaríem previnguts.

Però es tracta d'un incendi, i no'ns cab altre recurs que tenir el pito.

I preparar-nos per a, si el cas ho exigís, cridar als bombers.

Ara cap nació vol tenir-ne la culpa. Segons Alemanya, la veritable provocadora del conflicte és França.

Segons França, no és ningú més que Austria. Segons Austria, la que ha tirat el misto a la pólvora és Serbia.

—Mentida!—diu Serbia.—Tu i Alemanya sós les que heu alborotat el galliner.

—Embustera!—crida Austria.—La que, per sota mà, ho ha promogut tot és Rússia.

Qui té raó, cavallers? Repetim, una vegada més, aquells coneguts versos:

«Entre todos la mataron y ella sola se murió!»

No hi ha mal que per bé no vingui. Aquest any sembla que tindrem a Barcelona fruita en abundància i molt barata.

Perquè? Tots els estius els grans acaparadors solien enviar-la a l'estranger, especialment a França i a Anglaterra, on els la pagaven al preu que volien.

Però com que enguany, per causa de la guerra, aquests envios no són possibles, als negociants, que ja tenien temps hà la fruita comprada, no'ls queda altre remei que portar-la a les grans ciutats, entre elles la nostra.

Quines coses té la vida! Vès qui ens havia de dir que, a conseqüència de l'assassinat d'un arxiduc, els barcelonins ens menjaríem els préssecs a tres dos i tindríem moscatell pel pare i per la mare!

Neutralitat sense llibertat. El nostre Govern vol que'l poble es mostri neutral davant del conflicte d'Europa.

A aquest fi ha començat per prohibir mitings i picarres.

Demà, per a que siguem ben neutrals no'ns deixarà sortir de casa.

I vindrà un temps en que la neutralitat consistirà en deixar-nos lligar de mans.

Sols ens les deslliuraran el dia que haurem de ficar-nos-les a la butxaca per a pagar la contribució.

Se diu que són molts els del requetè que s'han presentat al cònsul alemany amb l'intent d'allistar-se a les ordres del Kaiser.

S'han presentat! M'hi jugo el malic d'en Solferino que si els criden no hi van.

S'han presentat! Es clar!

Com que tot lo d'ells no és més que *presentació*.

Copiem d'un telegrama: «Acerca este punto el señor Presidente del Consejo se muestra reservado».

Reservado? Para señoras o para caballeros?

Per optimista el senyor Dato. Segons ell, a Europa encara no passa res digne de que'ls espanyols ens preocupem.

Aqueixa tranquil·litat del nostre President es deu segurament a una gran seguretat secreta, a una confiança absoluta.

Ja ho sé... Es refia dels *boy-scouts!*

Napoleó I, enterat de que un dels seus oficials aixecava tot sovint el colze, va cridar-lo a la seva presència.

Estimat coronel—va dir-li—no convé que begueu tant.

L'oficial respongué somrient:

—Oh, no, Magestat!... Jo, sempre que bec, ho faig a la vostra salut; i per la vostra salut no's fa mai massa.

Cavallers: Joan Rocafort: Rebut i tantes mercès.—Joan Mestres M.: Ho repassarem amb calma i veurem.—Hermenegildo Parés: Ho sento, però no'm convenen.—Fonoll: Llargueja, i ademés és bastant incorrecta.—S. C. i J. B.: Es perillós.—A. Q.: No fa per casa.—P. R.: Lo mateix li dic.—Josep Bernet Torras: S'agraeix l'envio. Quelcom s'aprofitarà.—Enric Lapedra Fàbrega: Triarem lo que més convingui.—E. M.: No va.—Carles Grifoll: No m'acaba de satisfer.

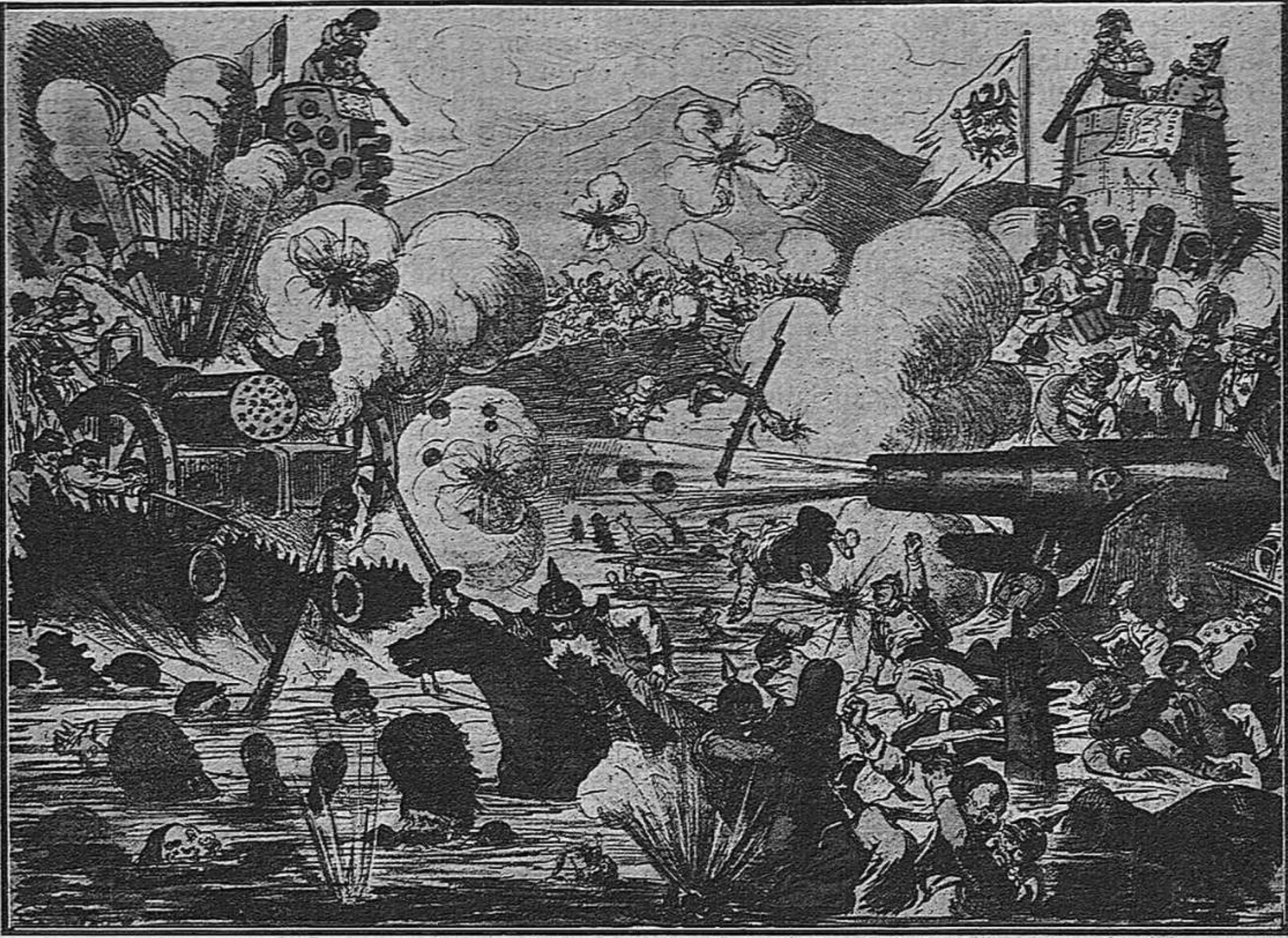
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux u 2

**MAPA D'EUROPA
TEATRE DE LA GUERRA**

SORTIRÀ LA VINENT SETMANA PREU: DOS RALS

NOTA.-Poden nostres corresponsals formular pedido.

LA GUERRA EUROPEA. - (Caricatures d'ahir i caricatures d'avui)

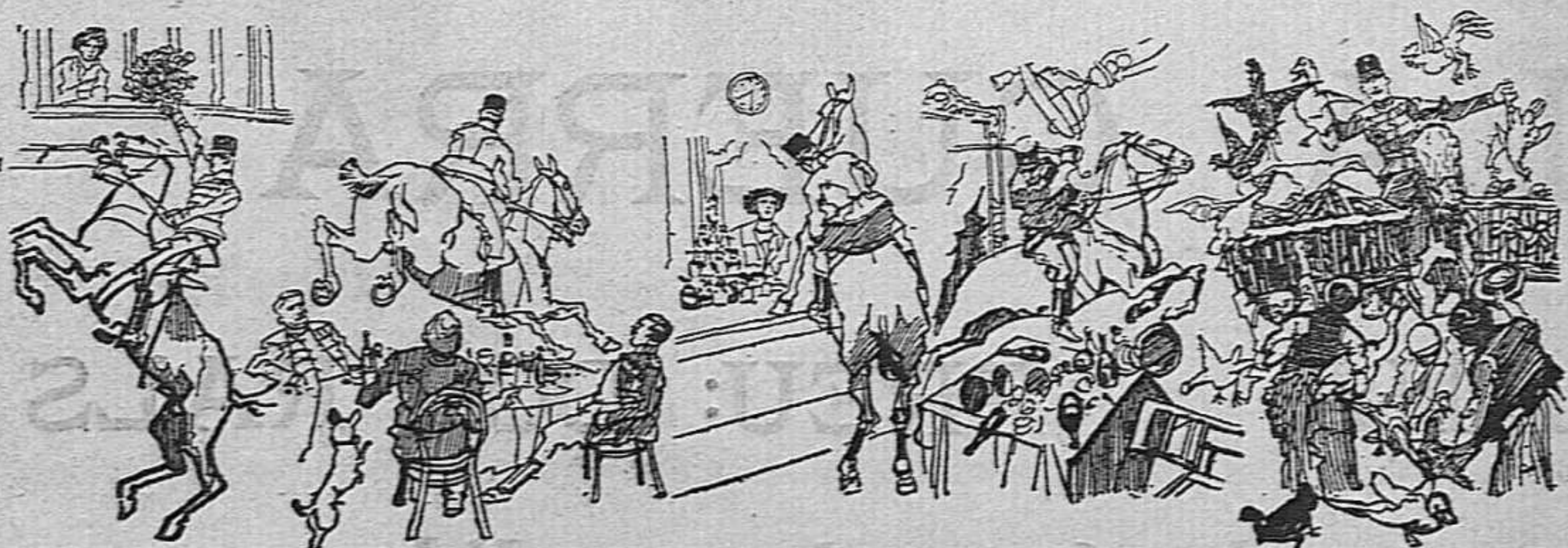
La civilització de les nacions... civilitzades.

El Lleopard:—Intervenció, eh?... Figureu-vos lo que'm preocupa que's matin!
L'Os blanc:—Lo que és per mi, mentres quedin cues, no penso intervenir-hi.

Ecce-Europa! (Caricatures de «La Flaca», 1870)

Com pensen entrar els súbdits del Kaiser a París, a Londres i a Sant Petersburg.

El Papu-Alemanys:— Aparteu les criatures!

(Caricatures de procedencia alemanya, 1914).

L'ALEGRÍA DE LA TRIPLE ALIANÇA

(Recordi's que ja no és «triple» porque Italia s'ha declarat neutral).

—Ja ja ja ja!... Quina por que'ls fem!...

(Recordi's l'adagi que diu: «De les rialles ne venen ploralles».)